

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 4., Vol. 17., 15. dubna-April 15th, 1982.

Mrs. Florence Gell, Chairman of the Metropolitan Toronto and Region Conservation Authority, beams with pleasure as she accepts a painting from wildlife artist, Frank de Matteis, of Italian origin, at a recent reception in his honour, at the Kortright Centre for Conservation, near Kleinburg, Ont. The painting of an upland sandpiper is the first donation to the Centre's permanent wildlife art collection. Nearly 200 people, among them several editors of the ethnic press, attended the reception to see 38 watercolours and prints by Frank. The Centre is located on Pine Valley Drive, west of Hwy. 400, south of Major Mackenzie Drive. Additional information: /416/ 661-6600.

IVO DUCHÁČEK:

"České Slovo"

Poslanec Národního shromáždění ve škarpe

"Poslanec Národního shromáždění ve škarpe." Historicky — obrazně. A taky — a hlavně — doslova. Jde o škarpu pod vysokým náspem nedlážděné silnice v oblasti Klatov, nedaleko bavorských hranic. V té škarpe jsem ležel asi deset minut před půlnocí dnes před 35 lety. V Československu tehdy probírala demokracie, naplno se únorovým pučem dostali k moci Gottwald, Slánský, Nosek, Kopecký, Reicin, Zápotocký, Loebel, Čepička, Geminder. Taky dorost jako Pelikán, Mlynář, Pavel Kohout. Po jejich vítězství mně už nešlo o politiku, nýbrž o krk. Přehal jsem Plzeň na západ — kam jsem. Byl jsem do února 1948 v Národním shromáždění poslancem za plzeňský kraj — zuplal Pán Bůh za jeho polohu, přes ni byla cesta ke svobodě. V Národním shromáždění za Plzeň byl taky Slánský a za národní socialisty Firi. Útěk zorganizoval můj přítel, poslanec lidové strany, rolník Broj. V poslední chvíli si to rozmyslel, a zůstal. Komunisti ho později na Paukráci utloukli k smrti. Já za pomoci plzeňských vysokokolářů jsem šel dál. Se mnou krajský tajemník strany. Mnoho času zaválo naši tehdejší stezku. Byla mlha. Pod březnovým sluncem na polích sněh už tál, ale večer mokřý povrch zmarl do ledového škeraloupu. Ten nám praskal pod každým krokem jako výstřely z lovecké pušky. Zdálo se mně, že to musí slyšet nejenom v Klatovech, ale i u Noska na vnitru v Praze. V pohraničním pásmu tehdy pár dní po puči nebyla ještě dnešní minová pole, strážní věže, reflektory, elektrické osnaté dráty — jen tu hlídali pohraničníci. Ti prostě nemohli být všude. Jen v jedné chvíli jsme zdálky zaslechli kroky. Byly to čtyři páry vojenských bot pohraniční blížky. Svezli jsme se tře ze silnice blubuko do škarpy. Byla mlha.

Hlídku neměla psy. A tak kolem půlnoci se ve škarpe schoulilo a ani nedutalo lidské klubičko. Dodnes po 35 letech mám někdy tady v Americe ten a znovu dyšim, jak těsně nad hlavou, po silnici sklouzála bota esenbáka po námrazku "Sakra", říká esenbák, obnovuje rovnováhu. Ze škarpy slyším nad sebou jejich každé slovo. Nemluví o puči, natož o ideologii. Mluví o věrejší mýdla, jak jednomu z nich nevyšel dých. Já zatím v duchu hrál beila. O život. Dvě myšlenky mě tehdy bleskly hlavou. Ta první je klasická: "Co kdybych musel teď zakašlat?" A druhá: "Co bych řekl, kdyby mě zde našli."

Jak vyložil přítomnost předsedy zahraničního výboru Národního shromáždění o půlnoci ve škarpe v těsné blízkosti hranic? S úletem jsem si uvědomil, že mám v kapse diplomatický francouzský pas s mou fořkou, ale na jméno Yves Gautier. Vystavil mně ho den před útekem z Prahy francouzský velvyslanec v Praze, přítel Maurice Djean. Pro komunisty by to byl býval usvědčující dokument o mých vztazích k Západu.

Byly by bývaly označeny za špiónážní. Na kopřekářský útek byl takový pas — uvědomil jsem si to až teď — přitěž, ne pomoh. Bylo to z mé strany velice nedomyšlené. Hlídku

přelá, přelá děs — a za hodinu jsem byl na té správné, západní straně hranic. Na okraj: lesa se se mnou studenti rozloučili. Ještě dnes mně zní ten středoevropský zdvořilý šepot: "Bratře poslane, přes tuhle myšinu byste měl hodně utíkat — někdy z lesa esenbáci vystřílí." Tady v Americe za podobné situace by mě studenti oslovili křestním jménem: a neformálně — třeba takhle: "A teď ty, koukejte mazat!" Stalo se. — Kam se přátelé studenti za těch 35 let poděli? Litovali později, že nešli s sebou, když mohli? Nechtěli dál, chtěli mně jen zachránit život. Jak málo nebo jak moc — taky kváli mně — museli později kompromisovat. Kdy v čem — přes to pomohli hůře postiženým, kdy a jak potvrdili základní slibnost Šrámkovy strany? Tak či onak, zdravím je. Těm chlapcům z oné noci v roce 1948 je dnes kolem pětapadesát. Bez nich bych k vám dnes nepromlouval.

Od Klatov až daleko za hranice mně dodnes zůstala řada otázek. Stále se vracím. Jedna zní takto: Kdyby mě byli tehdy komunisti v té škarpe našli a přivezli nazpátek do Prahy, kdo by byl tehdy jen zatlaskal a kdo přiložil polínko z těch dnešních mých spoluemigrantů tehdejších komunistů, kterým to trvalo až do roku 1968 než nutnost a oprávněnost mé a jiných škarp pochopili? Jak upřímný nebo dobrovolně povinný by byl býval tehdy poilesek Evžena Loebla a Eduarda Goldstueckera, které jsem znal dobře z Londýna, a jaký by byl poilesek Zdenka Mlynáře a Jiřího Pelikána a Pavla Kohouta, které jsem neznal? Až by mně byli odnímali poslaneckou imunitu za útelem trestního stíhání, jak zaničené a naděně by byl v Národním shromáždění hlasoval a tleskal Otto Šling, Václav Nosek, Anežka Hodiňová-Spurná a ostatní londýnští? Václav Kopecký by mě už asi po dvacáté nazval zloducháčkem kvůli Obzorům a Tigrisové Vývoji. A Vlado Clementis, s kterým jsem se kdysi v Paříži v kavárně U dvou magotů bavoval o dadaismu a Guillaume Apollinairovi, by byl asi požádal francouzskou vládu o odvolání velvyslance Djeana za to, že mně chěl pomoci za hranice. Dokončení na str. 2

ŽLUTÝ DEŠŤ

Je to sovětská chemická zbraň. Podle velmi neuplných informací má již na svědomí asi 10 tisíc

"Žlutý dešť" používají armády sovětské proti partyzánským vesnicím v Afghánistánu a vietnamské v Kambodži a Laosu. Jeho hlavní aktivní složkou je pravděpodobně trichloroethenes, který patří do skupiny mykooxidů. Jakým způsobem zabíjí, je málo známo: zdá se, že při určité koncentraci působí praskání tepen a cév a znemožňuje srážení krve.

Většina svědků se shoduje, že "žlutý dešť" se buď rozpráší ze nízké letišce letadel a dopadá na zem v podobě husté žluté mlhy, nebo se uvolňuje výbuchem letecké pumy asi sto metrů nad zemí a dopadá jako velké kapky deště. První pocit na kůži je mokřý a horký. Během několika minut začínou krváčet oči a na zasažených místech se vytvoří puchýře. O chvíli později postižený zvrací krev a má krvavé průjmy. Smrt nastává vnitřním krvácením.

Sovětské vojáky zajati partyzány v Afghánistánu potvrzují, že sovětská armáda používá chemické zbraně. Kromě "žlutého deště", kterému dávají výstižnou přezdívku "Smrt", mluví ještě o dusivých plynech, z nichž jeden se jmenuje pikrin (snad chlorpikrin z první světové války?). Chemické zbraně jsou skladovány na letištích v Bagramu a Džalalabádu. Do Afghánistánu se dopravují ve valcových kanistrách asi sedm metrů dlouhých s nápisem "Propan". Sovětská okupační armáda je běžně vybavena plynovými maskami, i když sovětské maršálky asi sotva předpokládali, že by partyzáni měli k dispozici otravné plyny.

Sedmčlenná skupina expertů Organizace Spojených národů, vyslaná, aby zaležitost vyšetřila, ve své zprávě diplomaticky konstatuje, že "nelze přehlížet nepřímé důkazy", nasvědčující možnosti, že SSSR a jeho spojenci používají chemické zbraně. Jiné než nepřímé důkazy experti OSN ovšem mít nemohli: do oblastí bojů v Afghánistánu, Laosu a Kambodži se nedostali a museli se tedy omezit na výpovědi svědků v uprchlických táborech v Pakistánu a Thajsku. Valné shromáždění OSN v této souvislosti vyzvalo všechny státy, aby respektovaly Ženevskou konvenci z roku 1925 která používání chemických zbraní zakazuje.

JIRÍ MORAVA dosáhl na Leopoldově-Františkově universitě v Innsbrucku hodnosti doktora filosofie svou dizertační prací o c. a k. disidentovi Karlu Havlíčku Borovském. Gratulujeme!

Důležitá novinka v imigračním sponzorování

Kanadský ministr imigrace rozhodl (mj. na žádost čs. a polské organizace), s účinností od 29. listopadu 1982, že imigranti, kteří jsou sponzorováni organizací (jako např. Československé národní sdružení v Kanadě) nebo rodinou (rodíče, děti, sourozenci) budou dostávat finanční příspěvek po dobu jejich až pěti měsíčního jazykového kursu (angličtina a francouzština), obdobně jako u vládu sponzorovaných.

HOLD KANADĚ

35. kongres ČSNS se koná ve dnech 28. a 29. května v Royal York Hotelu. 28. května večer se bude konat slavnostní banket za přítomnosti předních představitelů kanadského života.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY

IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček:

Články, objednávky inserátů, opravy adres a předplatné lze poslat na: "KANADSKÉ LISTY", Box 520, Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí se redaktor ztotožňovat s jejich obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00

zahrnutím loží ... \$ 12:00

zahrnutím letecky ... \$ 15:00

LIDÉ MEZI NÁMI

Ontarijský ministr občanství a kultury, Hon. Brice McCaffrey, uspořádal 24. března t.r. v Ontario Science Centre recepci na počest etnických sdělovacích prostředků. Byla to příležitost ke schůzce a výměně názorů tří výše uvedených krajanů. Zleva: Václav Táborský, zastupující "Západ", Mirko Janeček, vydavatel "Kanadských Listů" a Aleš Březina, redaktor "Nového Domo-va".

"STRASNĚ TĚ MILUJI," řekl jí. "Já samozřejmě nejsem tak bohatý jako Petr Grossman. Bourák nemám, vilu nemám, motorovej člun a chatu v horách nemám, ale Zuzanko, jak já tě miluji, to si nedovedeš představit!" Objala ho něžně a zašeptala: "Jako já tebe... a kdo je to ten Petr Grossman?"

Datum: 9.května 1964. Místo: Royal York Hotel v Torontě. Událost: Kongres Čs. národního sdružení v Kanadě. Zleva: Antonín Daičar, zástupce provinční vlády Hon.Allan Grossman, ředitel Antonín Cekota, během svého zajímavého projevu, a Jiří Corn. Byl to jeden z nejúspěšnějších kongresů Čs.národního sdružení vůbec. Nahlédnutím do archivu zjišťujeme, že se účastnili např. Ruth Petříčková, dp.Jaroslav Janda a Jiří Škvor /Pavel Javor/ - všichni jsou už na věčnosti. Z ostatních: Karel Buzek, Jan Mráček a Karol Štark, dlouholetí obětaví pracovníci ČSNS. Letošní 36.Kongres ČSNS se bude opět konat v Royal York hotelu v Torontě. Začne v pátek 27.května večer, bude pokračovat akademickým programem v sobotu 28.5.dopoledne /za řízení prof.V.Fice/ na téma: "Kulturní a sociální integrace uprchlíků z Československa v Kanadě". Promluví m.j. prof.H.Gordon Skilling z U.of Toronto a panelové diskuse se účastní profesori z několika kanadských univerzit. Tato část, jakož i slavnostní banket konaný též den večer, budou přístupné širší veřejnosti. Součástí pořadu banketu budou ukázky naší kultury, výstavka naší exilové literatury, českého a slovenského folkloru a zajímavých dokumentů z činnosti krajaňské Kanady. Během banketu budou představeni významní průmyslníci, akademici a vědci, umělci, spisovatelé, novináři, sportovci, osoby činné ve veřejném životě a pod. Čestný patronát nad banketem převzal p.Tomáš J.Bata, který bude hlavním řečníkem. Čestné předsednictvo tvoří Jiří Corn, předseda Ústředí ČSNS v Kanadě, a p.Rudolf Fraštáček, předseda Zastupitelstva Rady svobodného Československa. Je v zájmu nás všech, aby tento banket byl co co nejpočetněji navštíven a doporučuje se, aby naši krajaňe na banket upozornili také své kanadské přátele, příp. příslušníky jiných etnických skupin. Čistý výtěžek banketu bude věnován fondu pro pomoc uprchlíkům z Československa. Učiníme všichni vše, co je v našich silách. aby tento 36.Kongres ČSNS byl úspěšný! MJ

Chutná domácí jídla u krajanů:

The Alp's Restaurant

2872 DUNDAS ST. WEST, TORONTO M6P 1Y3 (DUNDAS & KEELE)

Plánujete-li svatby, oslavy narozenin či schůze, volejte:

TEL. 762-5449

Mike Sztuska

Ceny mírné, obsluha vřemá!

ČESKOSLOVENSKÝ LEV

provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon, jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň

Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky, odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto

(vedle MASSEY HALL)

862-0807

zasíláme na dobírku

Upřímné blahopřání k narozeninám

Dne 4.května t.r. se dožívá v New Yorku svých 75.narozenin krajan Jiří Janeček. Jeho život byl bohatý: jako mladík emigroval do USA, střechu školu dokončil v Omaze, v r.1939-po záboru Prahy Němci-s několika kolegy jim nevydal čs.konzulát v NY, stal se gen.komisařem čs.pavilonu na Světové výstavě, dostal čestné občanství města New Yorku. Ve Spojených národech byl od samého začátku: vrchol kariéry dosáhl, když byl jmenován ředitelem pro styk s veřejností.

Poslanec ... ve škarpe

Dokončení ze str. 1

Jiná otázka od Klatov, která je se mnou dodnes, je tato — napadla mě, když jsem se prodíral lesem do Bavorska: „Proč jsem se z londýnského exilu vůbec vrátil? Pro mě nebylo hned v květnu 1945 jasné, že jde o prohraný bitvu, když jde o stalinistické komunisty v oblasti, kde je vládě Rudá armáda, že se vracím do Prahy, kterou generál Patton neosvobodil, aby se neporušila sovětsko-americká dohoda o konci války v Evropě a o začátku společného tažení proti Japonům?“

Často klademe otázku, proč tolik komunistů tak dlouho a zaslepeně věřilo komunismu, proč tak dlouho omlouvali čínské, vraždy, popravu, a koncentráky poučkou, že při kácení lesa holt musí padat zejména lidské tělíska — ale vhodné je také klást otázku, proč a jak jsme si počínali my, když nám komunismus byl přece tak jasný? Když se Tomáš Masaryk jednou ptal, co vlastně dělal v letech devadesátých, odpověděl: „Chyběly.“ Podobně my, v roce pětáctitřicátém. Rozhodně: já.

Kdybych měl všechny ty chyby zredukovat na jednu, která — aspoň mně — se zdá základní, řekl bych, že jsme mylně věřili, že se pod tíhou strašné války změníli jak komunisté, tak Rusko. Z toho asi taky vycházeli Roosevelt, po něm Truman, a dokonce i Churchill, kdysi organizátor intervence proti bolševismu. Když to chtěli od Jalta se Stalinem zkusit i Churchill i Truman, proč bychom to nezkusili my s Gottwaldem? Ostatně jaká byla alternativa? Spolehnali jsme při tom s nebezpečným optimismem na demokratickou orientaci celého národa; po demokratickou jsme věřili v sílu čísl, v moc věřiny, a podceňovali jsme závažnost a připravenost komunistické menšiny a jejich

úderů. Jistě hrál taky roli čemu říkáme: exilový automatismus. Od Beneše až po pisatky v londýnském exilu jsme měli celou válku namířeno domů. Byli jsme přece venku, abychom pak byli doma. Proto jsme dělali, co jsme dělali. Válka skončila, tedy domů — kam jinam? Na Falklandské ostrovy? Vracel jsem se z Londýna jako politický důvěrník předsedy lidové strany Monsignora Jana Štámka. Byl to člověk mimořádně bystrý a čestný — dnes s odstupem času si myslím, že to byl vůdce v tom nejlepší smyslu slova, ale nedoceněný v českém prostředí, protože to byl kněz, který nadto v roce 1945 byl už churav a šlo mu do let. Je to všechno, proč jsem se vrátil? Každé lidské rozhodnutí je složité mozaika přiznání a taky nepřiznání kostek. Jednou nepřiznanou možná byla také vyhlídka na politickou kariéru. A to všechno protkal historický optimismus, že se národ při druhých volbách v roce 1948 vzpamatuje ze strachu a z oportunismu a že se najde. To nebyl špatný odhad. Komunisti by volby prohráli — ne dramaticky, ale prohráli. Jenže právě proto byl puč před volbami.

Vrátili jsme se tedy a zkusili to. A podobně — jako dubčekovci dvacet let na to v roce 1968, jsme podcenili sovětskou paranoickou potřebu mít všechno pod palcem ne na 90, ale na 100 procent. V ruské, nám cizí kalkulaci, je zaslepená oddanost organizované menšiny víc než rozumová podpora skoro celého národa — a třeba pro sovětské spojení proti Německu. Německý komplex byl přece tehdy celonárodní. Je zřejmé, poučné klást vnitřní zreformovaný komunistům otázku, proč a jak dlouho mohli být tak dlouho zaslepeni, když jiným stačilo si přečíst Lenina nebo setkat se s ruským vojákem. Ale je také správné klást otázku, proč my — tak zvaní chytří, kteří prokoukli neuvěřitelnost stalinismu po přečtení Marxe a Lenina — jsme to s Rusy a komunisty vůbec zkusili.

Ne sice plnou odpověď, ale jeden z důkazů o marnosti tohoto pokusu a naděje v reformu komunismu jsem našel ve škarpe podél klatovské silnice, dnes před 35 lety.

JEDNOU VĚTOU

6.4.oslavil své 84.narozeniny zasloužilý krajan inž.Jan Mráček.--Do Toronta se z Rakouska přistěhoval Libor Tesárek.--Obchod p.Dojáčka,660 Main St.,Winnipeg,rozprodává za málo české knihy, čítánky, slovníky, mapy, obrazy.--Pavel B.Bouček z Lindsay a Lydia Rocca budou oddáni 21.5. v Brantfordu.--Hledá se Jar.Píšek.Sudbury?--Arch.V.Kuchař má kancelář v č.3815 Bloor St.W.,Islington.Tel.231-4022-3.--Filoména Šopíková měla narozeniny 18.4.--Hledá se Miloš Knorr. Toronto? Také Jarka Drahotová.--6.3.83 zemřel v Chathamu zasl.krajan Antonín Vajdík.--Plánujete-li vnitřní úpravy domu,přístavby a pod. spojte se s krajanem M.Klasovcem,tel.247-7271/večer/.--25.3.oslavil "63" krajan Mirek Klímeck v St.Catharines,Ont

Pražské uzenářství

638 Queen St. West, TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel.: 364-1787

kultura

K 100.výročí narozenin Václava Talicha

Narodil se 28.května 1883 v Kroměříži a zemřel 16.března 1961 v Berouně. Talichův otec Jan byl hudební pedagog. Starší syn Jan se stal známým českým violoncellistou. Mladší Václav studoval v Praze houslovou hru u Jana Mařáka a u Otakara Ševčíka a byl sbormistrem. Šel potom záhy za živobytím do ciziny, kde začal dirigovat koncertně i operně. V Lublani řídil Slovinskou Filharmonii i operní představení. Uvedl tam Prodanou nevěstu i Rusalku. Za války působil jako šéf opery v Plzni. Po převratu šel zpět do Prahy, kde řídil orchestr Národního divadla. Také založil Český komorní orchestr. Velice brzo byl odtud povolán jako šéf do České Filharmonie, kterou vedl jako dirigent k vrcholům její slávy doma i na zájezdech v zahraničí. Při ČF založil Filharmonický sbor pro kantátové koncerty. Postupně vychoval řadu žáků-dirigentů, jako byli např. Iša Krejčí, Karel Ančerl, Jar. Krombholc a Václav Kašlík. Od r.1935 vedl také správu opery ND a začal nové inscenace s odlišným vlastním hudebním pojetím Rusalky a Prodané nevěsty, Lišky Bystroušky, Káti Kabanové a Novákovy Lucerny. - Talich kladl důraz na sytost a plnost smyčců ČF a na vlastní pojetí velkých českých skladeb, hlavně Mé vlasti, Slovanských tanců, Stabat Mater, Symfonie G, Sukova Zrání, Asraela a Serenády Es, Novákovy Slovanské svity, Janáčkova Tarase Bulby. Po Kovařovicovi a O. Nedbalovi byl považován za největšího českého dirigenta, především koncertního. Měl hluboký smysl pro hudební umění scénické. Z jiných skladatelů Debussy, Gluck, Mozart a Beethoven patřili k jeho úspěšnému repertoáru. - R.1939 zavedl Talich Pražský hudební máj, předchůdce Pražského hudebního jara. Provedení Mé vlasti v Berlíně v r.1941 na německý nátlak vedlo k zlým retribučním útokům na Talicha, jakkoli např. v r.1942 dal přednost operaci ve Vinohradské nemocnici před řízením Jenuffy v Berlíně. - Začátkem 50.let odešel z Prahy do Bratislavy, kde řídil Slovenský komorní orchestr a Slovenskou Filharmonii, kterou rychle postavil na nebyvalou úroveň. Tam vychoval dirigenty Bílka, Kubicu a Slovaka. - Je známo, že Suk věnoval Talichovi svůj Epilog a Novák svou Signorinu Gioventu. - V r.1954 řídil Talich ještě dva koncerty Pražského jara. V r.1956 odešel do ústraní do Berouna, ježto špatné zdraví mu nedovolovalo návrat k pulsu. R.1957 byl jmenován národním umělcem. - Rád bych připomněl, že rozhlasová stanice WONO v Syrakusách, N.Y. si k 15.výročí Talichova úmrtí obstarala všechny nahrávky převážně českých skladeb řízených V.Talichem a vysílala je k jeho počtě. Z nich např. bylo 22 kompozic Dvořákových.

Tehdejší cyklus uvedl profesor hud. školy na Cornell University v Ithace, Karel Husa, jenž znal Talicha z let svých pražských studií.

Dovolím si ocitovat vzpomínku Jaroslava Seiferta na Talicha z jeho knížky Všecky krásy světa. Našel jsem ji v kapitole Pamětní kniha: "Talicha jsem .. miloval. Když hovořil o hudbě, byl podmanivý. Dovedl strhnout. Když jako šéf opery Národního divadla studoval Pelléase a Mélisandu, chodil jsem s ním na korepetice. Škoda, že se tato krásná opera nedostala již na scénu. Talich z Národního divadla náhle odešel. V té době počal slavit své první úspěchy i Talichův Český komorní orchestr, složený vesměs z mladých lidí. A tenkrát, bylo to právě u Goldiho, vzal si mě Talich stranou a přesvědčivě mi navrhl, abych pro tento mladý orchestr napsal verše, které by se daly recitovat při Mozartově Dechové serenádě B dur. -- Ochotně jsem slíbil. Napsal jsem pak cyklus třinácti rondeaux Mozart v Praze. Když si Talich verše přečetl, byl spokojen. Pak se na mě távavě podíval: Poslouchej, mně se zdá, že s tím chlapíkem Mozartem to nebylo tak idylické, jak v těch verších říkáš. S tím geniálním chlapíkem musely asi házet nějaké vášně, o kterých dnes už nevíme a které spolu s jeho tvůrčím vzepětím uspišily jeho konec!" -- Mozartovu Serenádu Talich už také nedirigoval. Ani kdo jiný. Začal stonat a mladý orchestr se bez svého šefa záhy rozpadl. Brzy na to utekl se Talich do své vily v berounských Brdotkách a v Praze už ho bylo vidět jen málo. Jeho místo u Goldiho zůstalo prázdné a občas dolehly zneklidňující zprávy. Několikrát jsme ho s přáteli navštívili. Ale to už byl někdo docela jiný. Jednou nám důležitě vykládal, že potkal na své zahradě medvěda. Talich už pomalu spěchal ke svému temnému konci. Hudba pro něho umřela. Bylo to nad pomyslením smutné. -- Na Talichova slova o Mozartově smrti jsem musil vzpomínat, když na podzim r.1976 vyšel v Hudebních rozhledech příspěvek o konci Mozartově. Nebyly to ani ženy, ani alkohol, které spalovaly život Mozartův a je ho křehké tělo. Tento mladý geniální muž byl nenapravitelný hazardní hráč. Hrál hazardně biliár a v karty. A obojí špatně. Zanechal obrovské dluhy. Vlad. Vančura říkával: Jsou větší vášně na světě, než je láska!"

Václav Talich, 1883-1961.

Dr. Miloš Vítek.

Z NOVÝCH KNIH V EXILU PEJSKAROVA „POSLEDNÍ POCTA“

Francouzi poctívají své velké syny uložením do Panteonu. Slavin je památníkem velkých synů české minulosti. Jména vynikajících čs. exulantů, roztroušených po mnoha zemích, jejichž údělem bylo zemřít v cizině, jsou vepsána do památníku Poslední pocta. Jeho první svazek, který Jožka Pejskar připravoval po mnoho roků, byl konečně vydán nakladatelstvím Konfrontace v Curychu. Autor nyní pracuje na doplňcích a na druhém svazku.

Tato encyklopedie čs. demokratických exulantů, kteří svou příkladnou činností byli v exilu představiteli tradičních mravních hodnot, na nichž bylo založeno a budováno demokratické Československo, uvádí jména vynikajících lidí, jejich kurikula, tvorbu a jak prospěli zemím, jež jim poskytly pohostinství. Z jejich děl či z publikací o nich podává dílo současně obraz historie exilu a nepřímě také odkazu našich velkých lidí. Podobnou publikaci nemá žádná jiná východoevropská exilová skupina. Recenze Poslední pocty od kompetentních osobností byly po zásluze velice příznivé. Kniha je právem označována za kulturní čítanku. - Nutno se zmínit o reprodukcích krásných Alšových kreseb v ní.

Autorovi patří dík za enormní, nezištnou a objektivní mravenčí práci. Dík s uznáním však nepostačí. Je naší povinností knihu nikým nesubvencovanou doporučovat a kupovat, aby bylo zajištěno její pokračování a mohlo být vydáno v stejné dobré úpravě jako první svazek. Zvýšená poptávka může cenu knihy zlevnit. Objednávky na adrese: Jožka Pejskar, 330 N Stagecoach Ln., Fallbrook, Calif. 92028, USA. Cena US \$ 36.- plus poštovné 4.-.

CO NOVÉHO V INDEXU

Exilové nakladatelství INDEX, v němž na počátku příštího roku vyjde v češtině Orwellova kniha „1984“, vypisuje soutěž na výtvarné řešení obálky pro tuto knihu. Ti, kteří se této soutěže chtějí účastnit, nechtě zašlou své návrhy na řešení celé obálky zmíněnému nakladatelství do 20. června t. r. Kniha má mít běžný formát INDEX-ových publikací, t. j. 17 x 11 cm.

INDEX se zavazuje, že všechny návrhy poskytne v druhé polovině t. r. ve fotografických předlohách ke zveřejnění exilovému tisku a z originálů uspořádá, pravděpodobně v západním Německu a ve Švýcarsku, výstavu, kterou budou moci účastníci soutěže případně oblesat (podle rozsahu soutěže) několika jinými svými pracemi.

Nejvhodnější obálku pro přípravu knihy vybere nezávislá porota. Autor této obálky bude odměněn částkou 1.000,- DM. Několik dalších vybraných návrhů bude zveřejněno v příloze vydávané knihy.

HUDEBNÍ NÁSTROJE

SE SLEVOU AŽ 30 PROCENTNÍ VÁM DODÁ

JIŘÍ DANEŠ

Znáte jako dirigent čs. rozhlasu a TV a jako klavírista u Benešů.

Flétny, klarinety, trombony pod \$250.

Dříve, než zakoupíte jakýkoliv hudební nástroj, zavolejte

TORONTO 266-1659

Nikde nekupíte za výhodnější cenu. Odborně poradím.

Kde bude V.Škutina:

Vladimír Škutina, dočasně usídlený ve Švýcarsku, bude přednášet 13.5. v Kitcheneru a 14.5. v Torontu, na téma "Co tomu říkáte, pane Škutino, po 4 letech v exilu?" V neděli 15.5. pořádá na jeho počest vydavatel t.l. oběd. Zájemci mohou volat večer: 278-4116, cena \$10. Týž den večer bude host přednášet v London, Ont. a 7.6. ve Vancouveru, BC. Přiveze sebou nový humoristicko-satirický kriminální román s otevřeným koncem..

Poplácení je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší káňadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U. Senior Representative

Tel. 232-1620

56 Aberfoyle Cr. Suite 40X /Proti Islington Subway Station./

Toronto, Ont. M8X 2W4

IN MEMORIAM

Dne 19. dubna t.r. to-
mu bude už rok, co zem-
řel významný záp. letec
a novinář Hugo Slípka,
rodák rakovnický. Po
skončení gymnázia na
Žižkově se stal profe-
sorem tělocviku a poz-
ději novinářem v re-
dakci "Národní Politi-
ky". Po okupaci Prahy Němci se dostal
do Francie a po její kapitulaci do An-
glie, kde sloužil u 311.čs.stihací a 311.
čs.bomb.peruti. 5.11.44 byl ve skupině
15ti letců-specialistů poslán do SSSR
a stal se členem 1.čs.stihacího pluku
Zvolenského. Do Prahy se vrátil 17.5.45.
Byl autorem tří knížek: "Ohnivá křídla",
"Biskajská dramata" a "Cesta nejšladší".
V exilu žil od října 1948. Nezapomínáme!

East Wretham, 1941-42: zleva - P/O Eda
Šimon, W/C Pickhard a velitel 311.čs.bom-
bardovací peruti od 3.7.41 do 20.4.42
W/C Josef Ocelka. /Pocházel z Lipníka
nad Bečvou, dostal D.F.C. a padl 21.7.42
poblíž Brize Norton v Anglii. / W/C Pick-
hard, známý jako pilot "F for Freddy"
z filmu "Target for Tonight", byl sestře-
len nad Paříží začátkem roku 1944. Jeho
smrt byla stejně dramatická jako jeho
celý život. Jméno maskota 311.čs.peruti
nám není známo. /Foto patří p. Fischlové./

Vzpomínáme padlých a nezvěstných druhů v měsíci dubnu

čt. Jan Krákora, čs. letectvo ve Francii, † 23. 4. 1940.
kpt. Fr. Novák, čs. letectvo ve Francii, † 27. 4. 1940.
d. s. Zdeněk Eichelman čs. let. ve Francii, 29. 4. 1940.
čt. Oldřich Kestler, 605. Sq. RAF, † 7. 4. 1941.
čt. Josef Martinec, 24. M. U. RAF, † 7. 4. 1941.
npor. Vladimír Kubíček, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
rt. František Kráčmer, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
des. JUDr. Rud. Lifcizler, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
rt. Václav Štělka, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
por. Václav Košulič, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
npor. František Sixta, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 17. 4. 1941.
čt. Matěj Pavlovíč, polské letectvo v Anglii,
† 20. 4. 1941.
rtm. Alois Keila, 1429. C. O. T. F. RAF, † 6. 4. 1942.
rt. Rud. Vokůrka, 1429. C. O. T. F. RAF, † 6. 4. 1942.
npor. Jan Štefek, 1429. C. O. T. F. RAF, † 6. 4. 1942.
čt. Rudolf Grimm, 1429. C. O. T. F. RAF, † 6. 4. 1942.
čt. asp. Jan Stanovský, 1429. C. O. T. F. RAF,
† 6. 4. 1942.
čt. Jindřich Hořinek, 1429. C. O. T. F. RAF,
† 6. 4. 1942.
čt. Jaroslav Bambušek, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 4. 4. 1942.
rtm. Jan Vlk, 1. Squ. RAF, † 10. 4. 1942.
rtm. Stan. Halama, 310. peruti v RAF, † 12. 4. 1942.
rt. Josef Sedláček, 9. S. F. T. S. RAF, † 16. 4. 1942.
rtm. Prokop Brázda, 313. čs. stih. peruti v RAF,
† 24. 4. 1942.
rt. Vilém Michálek, 2. B. F. S. RAF, † 24. 4. 1942.
kpt. Rudolf Roháček, 312. čs. stih. peruti v RAF,
† 27. 4. 1942.
plk. Josef Berounský, čs. let., † 30. 4. 1942 v Sev. moři
ledovén.
rt. Oldřich Havlík, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 15. 4. 1942.
čt. Pavel Varjan, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 15. 4. 1942.
rtm. Josef Taláb, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 15. 4. 1942.
čt. asp. Josef Poltzer, 311. čs. bomb. peruti v RAF,
† 11. 4. 1942.
npor. Stanislav Zimprich, 310. čs. stih. peruti v RAF,
† 12. 4. 1942.

Čest jejich památce!

SDRUŽENÍ PŘÁTEL
LETců SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Máme 63 členů. Od posledního hlášení se nově
přihlásili: G. Běhal, M. Bomar, Jan Mráček, Ivan
Sviták, Mír. Konvička, Jožka Staněk a Vavro Ry-
šavý. - V nekrologu o kpt. let. J. Loskovi jsme omylem uvedli, že S/L A. Vašátko byl
jeden čas velitelem 311.čs.bomb.peruti. Nebyl. Ozvalo se 9 členů a 4 z nich
nám poslali přehled všech velitelů: K. Toman, J. Schejbal, J. Ocelka, J. Šnajdr, J. Brei-
cetl, V. Nedvěd, J. Šejbl a J. Kostohryz. - Dostali jsme do archivu vzácnou knížku J.
Baly "V boji od začátku až do konce", která vyšla v Praze r. 1945. Je v ní pře-
hled všech velitelů čs. letek a peruti, jakož i jména čs. velitelů britských peru-
tí /F. Fajtl, J. Maňák, O. Smik/. Čs. velitelé noční stihací lecky 68. peruti byli: V.
Veselý, F. Sýkora, M. Mansfeld. - 13.2.83 zemřel v Praze býv. noční stihací pilot RAF
maj. let. Jan Šerhant ve věku 76ti let. - V revue "Letectví" z dubna 46 jsme našli
článek "Věčná paměť hrdinům" o třech letcích s fotografiemi: plk. Josef Beroun-
ský - zahynul při potopení britského křižníku "Edinburgh" v Sev. moři 2.5.42, plk.
Josef Hamšík - popraven Gestapem v Berlíně 8.4.43 a kpt. František Novák - zemřel
v pařížské nemocnici 27.4.40. Všechny 3 články postupně přineseme v "KL". - Npor.
J. Bílek z Montréálu plánuje cestu na sjezd čs. záp. letců v Anglii tento podzim.
Účastnil se za války 67 bojových akcí za 3 a půl roku, během níž nalétal 1067
hodin. Sdílel nám, že S/L A. Vašátko velel 312.čs.stihací peruti a padl 23.6.42
v kanálu La Manche jako velitel čs. wingu. Zaslouhou maj. M. Luškutina máme v ar-
chivu fotokopii knížky "Letec Alois Vašátko" z pera A. Vrány - dnes v Anglii.
Knižka vyšla v Brně v r. 1946 a má řadu fotografií. - Hledají se: Vít Angetter,
O. Doležal, Jano Kralovský, Kamil Mráz, Viktor Popelka, Stan. Šacha, Bořivoj Smíd
a Lad. Světlík. - 20.3. se v Londýně konala Valná hromada Svazu letců svob. Česko-
slovenska. Jednatel kpt. Karel Pospíchal apeluje na čs. záp. letce, pokud nejsou
ve spojení s Londýnem, aby se přihlásili "Kan. Listům". - Švýcarský "Zpravodaj"
/red. dr. Jar. Strnad/ se zmínil v březnu o našem Sdružení. - Kpt. Josef Oudrníček,
býv. velitel let. akademie v Hradci, zemřel v ČSSR před dvěma lety. - Alois Jarmara
byl v letech 53-55 vězněn v táboře Svatopluk u Jáchymova. J. Szarkosy žije v
Nevadě, Jar. Gajdoš v Kalifornii. - Prof. dr. Petr Beckmann působí na U. of Colorado,
sloužil za války u 311.čs.bomb.peruti. - 25.10.42 letoun Halifax za velení por.
Leoše Anderleho vysadil u Rožďalovic para-skupinu Antimony /včetně četaře S.
Srazila/ a v maskovacím manévru bombardoval letiště v Pardubicích. V posádce
byli také: B. Hájek, V. Krcha, V. Pánek, J. Tesař a F. Vaníček. Tato posádka zahynula
10.12.42 v moři u Malty. - 19.10.59 zemřel v Torontě záp. letec Ludvík Patt-Páte-
ček. - Herbert J. Naylor projevil zájem o práci Sdružení přátel. Žije na Floridě. -
T. Gibián věnoval našemu archivu zajímavé fotografie z činnosti 312.čs.peruti. -
Maj. Luškutín nám m. j. napsal, že považuje naši práci za velmi zásluhnou a dopo-
ručuje, abychom ve spolupráci se Svazem letců uvažovali o vydání knihy o čs. le-
teckých jednotkách 2. války. - Zajímavá je knížka "Po stopách Jiřího Krále", 45
stran, která vyšla v Ostravě v r. 1970. Doplnuje článek V. Šikla "V 'podivné' vál-
ce se také umíralo". /Král padl 8.6.40 a je pochován v La Targette. / - Získali
jsme foto Karla Weisse, který zahynul při náletu na Brémy 21.1.42. Rodák ze So-
běhic u Brna. - Krajan Wolf z USA znal tyto letce: Kulkánka, Svátka, Rosíka, Klána,
Němce a Mečiře. - Jistý člen nám věnoval fotokopii knížky "The Czechoslovak Air
Force", z pera gen. K. Janouška. Má 27 stran a vyšla za války. - Inž. Jan Mráček nám
napsal, že se občas sejde s gen. Jánem Ambrušem, který za války získal v Kanadě
na 1.000 mladých mužů pro čs. letectvo v Anglii. Sám byl jedním ze 60.000 vojáků
Štefánika jako poručík 30. praporu Italské Domobrany a v r. 1919 v severozáp. čs.
pohraničí. - Strýc Ivana Svitáka, plk. Otakar Sviták, byl popraven Němci v Berlíně
26.8.42. Byl po válce in mem. povýšen na gen. let. Bratranec Ivana, Adolf Pítr-Bar-
toň, byl také vězněn nacisty a po válce
čs. komunisty 5 let na Mírově jako plk.
let. Zemřel doma v r. 1978. MJ

Let. základna Tain ve Skotsku v r. 1944:
zleva - Hana Voglová /dnes Fischlová, re-
zidentka Quebecu/, Strážník /z Lidic/,
Böhm, květ a neznámý. Všichni členové
311.čs.bombardovací peruti, která za
velení škpt. let. Josefa Šejbla byla na
tomto letišti od 9.8.44.
Od 1.9.44 velel této peruti škpt. let.
Jan Kostohryz. /Foto patří p. Fischlové./

B. SÝKORA FRUIT TREE NURSERY

RR #1. STONEY CREEK, ONT. L8G 3X4

NO. 20 HWY 8 HIGHLAND RD E.

ZASAŽTE OVOCNÉ STROMY NYNÍ!

Zákrsky - polozákrsky jablo-
ní, hrušni; třešně, višně,
švestky, broskve, meruňky, nectarin, oře-
chy - lískové ořechy. Stromky a keře ry-
bízu, angreštu. Vinná réva, jahody a ma-
liny. Okrasné stromy a keře. Živé plo-
ty. Colorado smrky a rakouské jedle.

VOLEJTE:

TELEPHONE (416) 692-4623

List z archivu bratra Jaroslava Šejnohy

Dne 7. dubna t.r. tomu byl přesně rok, co z našeho středu odešel čs. diplomat /v exilu/ a znamenitý malíř Jaroslav Šejnoha. Bylo mu 92 let. Vzdali jsme mu náležitou poctu loni, ale mnohé zůstalo nedopovězeno. Teprve s odstupem doby si plně uvědomujeme, jakého vzácného muže jsme mezi námi měli. Jeho bohatý život shrnulo "České Slovo":

Pocházel ze Sebranice Litomyšle, kde se narodil 24. srpna 1889. Za životní dráhu si zvolil umění. Na Akademii výtvarných umění v Praze studoval malířství, jeho učiteli byli znamenití umělci jako prof. Vlaho Bukovac, Jan Preisler a na grafiku Max Švabinský. Ale než se mohl Šejnoha uplatnit štětcem a paletou, vypukla I. světová válka a dala jeho dalšímu životu zcela jiné zaměření. Před osmnácti lety na oslavě své pětasedmdesátky o tom přátelům vyprávěl: Můj život byl dost pohnutý, ba vlastně podivně dobrodružný a plný různých překvapení: Byl jsem trochu překvapen, když já, za Rakouska bojovný antimilitarista, jsem se jednoho dne uviděl v uniformě vojáka—dobrovolníka. — Byl jsem nemálo překvapen, když jsem byl po příměří na konci I. světové války ihned přikomandován na naše pařížské vyslanectví pro funkci diplomatickou. — Když jsem se v r. 1926 účastnil slavnostního aktu, při kterém T.G.M. četl proslov — slovo za slovem jak jsem mu ho napsal, byla to také chvíle jistého překvapení, ale hlavně jsem se jaksi podivně styděl. — Když jsem na svatbě následníka italského trůnu kráče — nedopatřením jejich Protokol — v královském průvodu mezi králi skutečnými i četnými bývalými, jako osobní reprezentant krále Fuada I., bylo to ovšem překvapení velké, ale v duchu jsem se bavil dokonale. — Když Hitler vpádl do Prahy byl jsem dost překvapen, že se nám podařilo uniknout do Švédska na německé lodi a v kabině na cizí jméno a později, po pádu Francie byl jsem rovněž překvapen, že cesta z Bordeaux do Liverpoolu může si vyžádat 24 dní na 4 různých lodích. — Po návratu do Prahy v r. 1946 jsem žasl, jak často jsem nemohl svou vlast vůbec poznat.

Doplňme některá data ze Šejnohovy životní kariéry. Ještě v uniformě kapitána 21. legionářského pluku ve Francii nastoupil na čs. vyslanectví v Paříži a setrval tam jako legační tajemník do roku 1926. Další čtyři roky působil v Praze jako zástupce šéfa diplomatického protokolu (a často provázel ministra zahraničí dr.

Beneše na jeho cestách, zejména do Ženevy). V letech 1930—1934 byl chargé d'affaires čs. vyslanectví v Římě. Po nových dvou letech v Praze odešel do Tallinu v Estonsku jako vyslanec. Po 15. březnu 1939 odmítl vydat vyslanectví nacistům a přes Švédsko a Londýn přišel do Paříže, kde se v čs. národním výboru zapojil do druhého odboje. Po pádu Francie se velice účinně zasloužil o přestěhování čs. diplomatů, politiků a občanů přes Bordeaux, Casablancu a Gibraltar do Londýna. Dr. Beneš jmenoval Šejnohu šéfem diplomatického protokolu. V lednu 1944 byl jmenován vyslancem v Káhiře. Odvolán byl v roce 1946, ale v Praze se pro odpor komunistických úředníků a politiků — zejména Gottwaldů — nemohl přiměřeně zařadit. V roce 1947 byl sice jmenován velvyslancem v Indii, ale úřadu se mohl ujmout až 4. února 1948, pár týdnů před pučem. S pučisty odmítl pracovat a požádal v Indii o azyl. Zůstal v Delhi až do dubna roku 1949 a v té době vykonal snad nejzávažnější dílo celé své dlouhé diplomatické dráhy. Ovlivnil nejen indické politiky a vládní činitele, že přestali věřit v komunisty a komunismus, nýbrž i mnohé diplomaty západního světa, kteří v Delhi působili, Šejnohu znali z dřívějších a vážili si jeho úsudku čestného člověka.

V květnu 1949 se přesunul Jaroslav Šejnoha s chotí do Kanady a tam se po 35 letech diplomatického života zase vrátil k tomu, co si kdysi zvolil za povolání, k malířství. Zapojil se ihned také do exilového politického života, psal články, knížky, byl velmi činný v čs. společnosti pro vědy a umění. Odmítl se až v několika minulých letech, žehož bychom měli litovat, protože Jaroslav Šejnoha byl — spolu s dr. Janem Papánkem — snad už poslední přímý svědek dějinných a dramatických událostí, spojených se vznikem a trváním Československa jako nezávislého, svobodného státu, i jeho porob. Byl to čestný, zasloužilý muž.

Vpravo nahoře: 21.čs.legionářský pluk v I.světové válce se svým praporem na frontě ve Francii. Jar. Šejnoha v něm sloužil. Pod tímto obrázkem: v lednu 1944 byl Jaroslav Šejnoha jmenován čs.vyslancem v Káhiře a předal své pověřovací listiny představitelům egyptské vlády.

Červen 1944: Nēguš Hailé Selasié, císař habešský, odpovídá na nástupní řeč čs. vyslance Jaroslava Šejnohy.

Addis Abeba: Čs.vyslanec J.Šejnoha přehlíží čestnou rotu habešského vojska před císařským palácem.

New Delhi, Indie: Na vrcholu své diplomatické kariéry: čs.velvyslanec v Indii v doprovodu hlavního indického guvernéra Lorda Mountbattena, 14. února 1948.

V Paříži těsně po I.světové válce.

Jak jsme ho znali v Torontu. /Snínky nám laskavě zapůjčila paní Alberte Šejnohová z Ottawy./

35 let od smrti Jana Masaryka Z KULTURNÍHO DĚNÍ

Janáčková opera Z mrtvého

Hledá-li se motiv, který by byl zvlášť stimulační pro definitivní rozhodnutí Jana Masaryka spáchat sebevraždu (jeho mrtvé tělo bylo nalezeno za záhadných okolností — před 35 lety — časně ráno dne 10. března na dvoře Černínského paláce, pod okny jeho úředního bytu) — potom je třeba obrátit zvlášť pozornost k 6. březnu toho roku, k přehlídce milic na Staroměstském náměstí, kde se ozval z tribuny pounorových vítězů argument, že prezident osvoboditel by jistě byl účast svého syna v nové Gottwaldově vládě schválil. Takto apostrofovaný Jan Masaryk nemohl toto hrubé zneužití jména svého otce chápat jinak, než jako urážku.

To je názor, který v rozhovoru s londýnským dopisovatelem pražského rozhlasu — na jaře 1968 — vyjádřil osobní sekretář Jana Masaryka — dr. Lumír Soukup, Urážka otcova, urážka vlastní a celé rodiny, byla podle výkladu tohoto jistě povolání svědka motivem k tragickému rozhodnutí. Dr. Soukup líčil také scénu, když doprovázel svého šéfa dne 7. března na cestě do Lán, k hrobu otcovu a citoval tento výrok Jana Masaryka: „Pán Bůh a táta mi odpustí — ti mi budou rozumět.“

Dr. Soukup, dotázán na svůj názor na smrt Jana Masaryka — byla-li to vražda anebo sebevražda — odpověděl: „Sebevražda. I když to není správné slovo. Sebeoběť je lepší.“

Jan Masaryk chtěl aktem osobní sebeoběti varovat Západ, který — podle jeho názoru — ještě pořád nepochopil smrtelné nebezpečí, které mu hrozí od sovětského imperialismu. S názorem dr. Soukupa se setkává výklad dr. Arnošta Heidricha, opřený rovněž o bezprostřední dojmy z přímých osobních rozhovorů. A k verzi o sebevraždě se přiklání v nyní vydaných memoárech Prokop Drina. Mohli bychom ovšem citovat výroky jiných velmi povolaných svědků z jeho intimní blízkosti, třeba paní Marcie Davenportové. V době před tragickým 10. březnem byly v kruzích nejbližších přátel potvrzeny zprávy o jejím připravovaném sňatku s Janem Masarykem, který ji krátce před svým skonem navrhl, aby odjela urychleně do Londýna, kde se s ní za několik dní setká. Svědectví paní Davenportové se zdá tezi o dobrovolné smrti vylučovat. Podobně jako třeba pozoruhodné deníkové záznamy lékaře Jana Masaryka dr. Oskara Klingera. Podezřelým ukazatelem je jistě i řada záhadných či údajných sebevražd lidí, kteří byli z titulu svého povolání a svých funkcí 10. března časně ráno mezi prvními u mrtvého těla Masarykova, třeba záhadný skon policejního šéfa dr. Teplého nebo Jindři-

cha Veselého, tehdejšího přednosty odbočky státní bezpečnosti na ministerstvu vnitra.

Lze říci, že celá záležitost smrti Jana Masaryka zůstává dodnes obestřena rouškou tajemství. Byla jeho smrt zoufalým protestem — anebo se stal obětí vraždy, do níž byli snad zapleteni Berijovi pochopové ze sovětské tajné služby? Historik Karel Kaplan viděl v archivu Ústředního výboru kopie dopisu, plného hořkých výčitek, který měl Jan Masaryk několik málo dní před svou smrtí poslat do Kremle Stalinovi. Karel Kaplan se na podkladě pozdější indicie domnívá, že šlo skutečně o kopii Masarykova listu. Ovšem i to nechává otevřenou cestu k obojí verzi.

Pocit hořkosti se mohl vystupňovat k aktu nejextremnějšího protestu. Avšak mohlo ovšem jít i o charakteristickou odpověď despotu.

Původní Noskové verzi o sebevraždě a jejích motivech se v Československu od počátku nevěřilo. Ostatně i zpráva československé prokuratury z listopadu 1969 mluví o „neúplnosti původního vyšetřování, o němž i v pražském televizním pořadu řekl tehdy příslušný činitel prokuratury, že mělo — cituji — „své vady“ přičemž si ovšem ihned horlivě pospíšil s ujišťováním, že o záměrné falšování nešlo.

Teprve dvacet let po jedné z prvních velkých následných událostí únorového převratu, již smrt Jana Masaryka v tom i onom případě byla — teprv za pražského jara 1968 bylo možno veřejně vyjádřit pochybnosti anebo skepsi, pokud jde o pravdivost oficiální teze o Masarykově sebevraždě. Tázat se, nešlo-li přece, jak o tom byly dávno předtím dohady v Československu i v zahraničí — o akci Berijových goril. Promptně následovala pohoršená moskevská reakce. Oficiální prohlášení tiskové kanceláře TASSU se polemicky ohradilo proti — jak se v něm pravilo — „spekulacím západních tiskových orgánů a některých čs. novin.“ (Mezi těmi některými bylo i Rudé právo). TASS tvrdil, že je to všechno od A do ZET vyhlášené a že jen nepřítel socialismu v Československu se pokouší mezi politicky labilními lidmi rozdmýchat protisovětské city.

Vyšetřování okolností smrti Jana Masaryka se od 4. dubna 1968 ujal generální prokuratura. Vedoucím vyšetřujícím byl dr. Jiří Kotlář, který nenechal na pochybách, že bere svůj úkol vážně a přislíbil, že po skončení vyšetřování do konce roku, dá tisku k dispozici originály všech dokumentů. To se ovšem nestalo. Jméno dr. Kotláře, jako jména tolika jiných, v této záležitosti zaangažovaných, se po srpnových událostech ztrácelo a až v listopadu 1969 byla vydána před chvílí už zmíněná zpráva prokuratury o skončení — jak se tam praví — „objasňování případu náhlé smrti bývalého ministra zahraničních věcí dr. Jana Masaryka.“ Protože prý tímto objasňováním byla bezpečně vyloučena možnost vraždy a ani jinak nepřichází v úvahu zavinění druhé osoby, bylo rozhodnuto o odložení věci. Rozumí se odložení — ad acta. Za známých okolností normalizační éry a jejího právního nalézání a objasňování sotva kdo mohl očekávat jiný výsledek. Slíbenou úplnou dokumentaci měl nahradit propagační televizní seriál, natočený podle známého manipulátorského receptu. A to měla být řečka. Jak bylo řečeno: řečka za celým případem. O tu se pokoušel ovšem už i Gottwald. Historie však, jak známo, mívá málo pochopení pro svévolnou interpunkci...

"České Slovo"

Dr. ANTONÍN ŠVEHLA 1873 – 1933

Na letošní rok připadají hned 2 kulatá výročí týkající se dr. Antonína Švehly, čs. ministerského předsedy v letech 1922 až 1929. Narodil se v Hostivěři před 110ti lety — 18. dubna 1873. Zemřel před 50ti lety — 13. prosince 1933. Byl 10. ze 14ti dětí. Po odborných studiích převzal rodinný statek /1900/. Po 6ti letech založil denník "Venkov". Pak byl zvolen předsedou české agrární strany. V první čs. vládě /Kramářově/ byl ministrem vnitra. Jako ministerský předseda spolupracoval úzce s TGM. V r. 1927 byl svými přáteli přemlouván, aby kandidoval na úřad prezidenta, ale odmítl a plnou vahou se postavil za znovuzvolení TGM. Měl dceru Helenu a syna Antonína, kterému čs. komunisté ve věznicích zničili zdraví, jenom proto, že byl synem předáka čs. agrární strany.

Z KULTURNÍHO DĚNÍ

Janáčková opera Z mrtvého domu provedena koncertně Newyorskou Filharmonií pod Kubelíkem v Avery Fisher Hall a koncertní provedení Dvořákova Dimitrije je připravováno pro Carnegie Hall.

Úplnou a původní verzi opery Z mrtvého domu /From the House of the Dead/, kterou Leoš Janáček napsal nedlouho před svou smrtí podle Dostojevského Zápisků z mrtvého domu, nastudoval a řídil ve Filharmonické hale v Lincoln Centre v New Yorku Rafael Kubelík 24/25/26 a 29. března 1983. - Roku 1969 byla pořízena televizní verze této opery pro MET Opera, jež byla zkrácena na necelou hodinu. Proto americký hudební tisk označil Kubelíkovo koncertní provedení původní Janáčkovy operní verze, trvající 90 minut, za americkou premiéru. Bylo také zaznamenáno pro EXXON/New York Philharmonic Radio Network. - Překladatelé Janáčková vlastního libreta do angličtiny, Robert Jones a Yveta Synková-Graff, se drželi Janáčkovy českého textu, nikoli Brodova německého překladu, a respektovali skladatelovy typické akcentové a vokalizační finesy zpíváního textu /podobně jako tomu bylo u jejich překladu Lišky Bystroušky pro provedení v NYCO/. Kubelík respektoval původní Janáčkovu orchestraci bez zřetele k úpravám skladatelovými žáky, Osvaldem Chlubnou a dirigentem Břetislavem Bakalou. Janáček totiž zemřel několik měsíců po dokončení této své poslední opery, která byla po prvé provedena v Brně teprve po jeho smrti péčí obou zmíněných a byla až do r. 1978 prováděna na všech evropských scénách v jejich úpravě. Tato úprava se přidržel také Sir Charles Mackerras, včetně nahrávky na desky Decca/London. - Na Janáčkově hudebním festivalu v Brně 1978, k počtě skladatelova 50. výročí úmrtí, provedl operu scénicky po prvé v původní Janáčkově verzi dirigent Václav Nosek, t.j. podle originální partitury. Kubelík získal z brněnského Janáčkovy archivu mikrofilm této původní Janáčkovy partitury a podle ní připravil newyorské provedení. Proto bylo lze často slyšet tuby a trombony s pikolami a s dechovými nástroji vysokých tónů bez tradičních operních středních nástrojů, aby byla respektována komorní orchestrace Janáčkovy. - S výjimkou malé ženské úlohy /prostítutka/ jsou v opeře jenom mužské hlasy. - Úvahy v tisku se správně zmínily, že při dnešní vymoženosti otočných scén, které neexistovaly v Janáčkově době, by býval skladatel obohatil operu větším počtem narácí a obrazů. Pro sezónu 1983/84 připravuje Carnegie Hall v New Yorku koncertní provedení Dvořákovy opery Dimitrij pod taktovkou Roberta Basse za spolupráce Collegiate Chorale. Po prvním provedení v Anglii r. 1979 operní skupinou Nottingham University půjde o americkou koncertní premiéru Dimitrije. Bude použito anglického překladu libreta Johnem Tyrrellem, jak je připravil pro provedení v Anglii. Opera News uvedla v čísle z 29. 1. obsah Dvořákova Dimitrije u příležitosti provedení Borise Godunova od Mussorgského a autorka článku, Barbara Fischer-Williams, zdůraznila, že děj Dimitrije je pokračováním děje Borise Godunova. - Libreto Dimitrije připravila Dvořákovi M. Červinková-Riegrová, podobně jako pro Jakobína.

Dr. Miloš Vítek.

DOPIS Z DOMOVA

.... letos se u nás očekává znovuoctvení Národního divadla. Po celou dobu opravy a rekonstrukce píšou a vysílají o postupu prací na divadle. Je to velmi zajímavé, člověk se dozví nové věci i o historii ND, ale hlavně žasneme, jak je to složité, takovou budovu dát znovu do pořádku. Laik si jinak těžko může představit, co všechno je třeba udělat, kolik profesí se na tom podílí, když se dává vše do pořádku doslova do posledního šroubečku. Například destičky, kterými je pokryta stěcha, čítají padesát tisíc kusů a každá je připevněna dvěma zvláštními šroubky, na jejichž výrobě se podílejí čtyři dodavatelé.

Všechno co bylo v budově možno odstranit bylo odmontováno, ostatní bylo přikryto, aby se to při rekonstrukci nepokodilo. Hynaisova opona už je zrestaurována a připravena. Byl sundán a opraven lustr, poprvé od jeho instalace před sto lety. Všechny stukátorské práce, kamenické, malířské, prýmkářské, elektroinstalace, vytápění, klimatizace, sedadla, šatny a hlavně jevištní technika, ani si to všechno ne-

pamatují, co se tam dělalo.

Pokud některé původní části už nejde opravit, snaží se použít stejného materiálu /například pískovcové aloupy na terase a ochozech Národního divadla musely být některé nahrazeny novými. Bylo použito pískovce ze stejné krajové lokality, téměř stejného složení/, a pokud možno stejného způsobu výroby, aby bylo Národní divadlo zachováno ve své původnosti.

Mezi komplikace při těchto pracích nutno uvést prosakování vody z Vltavy do podlaží ND a jiné.

Herci se všichni těší, až si zase budou moci ve své Zlaté Kapliče nad Vltavou zahrát. Bohužel někteří se toho nedočkali, například Jiřina Šejbalová, Karel Höger, Miloš Nedbal.

V nedávném televizním pořadu o znovuvýstavbě ND povídal můj nejoblíbenější herec, Ladislav Pešek. Je mu 75 let. Moc bych mu přála, aby si ještě v Národním zahrál.

BRATŘI STRÁNSTÍ - NOVODOBÍ MIKULÁŠOVÉ

Na výzvu Českého slova o pomoci novým exulantům v rakouských uprchlických táborech zareagoval vydavatel Severských listů Jan Stránský pletištním výzvou v několika švédských novinách. Výsledek? Dvě nákladní auta — celkově 28 tun ošacení, jež synové Jana Stránského dopravili do Rakouska. To, co naši krajané ze severu dokázali, že důkazem, že to s československým exilem není tak špatné, jak si někdy myslíme. Srdečný dík!

● Československý ministr zahraničí Chňoupek je výjimečně inteligentní člověk. Dovede mlučit v několika jazycích!

NAŠI VE SVOBODNÉM SVĚTĚ

Britský výbor pro obranu nespravedlivě pronásledovaných /UK Committee for the Defence of the Unjustly Prosecuted-CDUP/ uspořádal 16. března t.r. významný banket, který svým významem přesahuje rámec Velké Británie..

AMERICKÝ MINISTR HOSTEM CDUP

Zleva: Home Office Minister of State David Waddington, MP, Elliott Abrams, Sir Bernard Braine

Náměstek amerického ministra zahraničí a vedoucí oddělení pro lidská práva na State Departementu Elliott Abrams byl čestným hostem na 4. výroční večeři CDUP /britského VONSu/, která se konala 16. března v Cavalry and Guards Club v Londýně. Večeři, které se zúčastnilo na 90 vybraných hostů, mezi nimiž byli členové současné britské vlády, poslanci všech stran, zástupci armády, tisku a exilových složek, předsedal prezident CDUP Sir Bernard Braine.

E. Abrams zdůraznil ve svém projevu, který nastínil pozici americké vlády na otázku lidských práv v mezinárodních stycích, jeho podporu a ocenění práce CDUP. CDUP neúnavně bojuje za propuštění politických vězňů a nedávná intervence Sira Bernarda Braine na čs. velvyslanectví pomohla ve věci propuštění Václava Havla na svobodu. Cenu nátlaku, jaký CDUP vynakládá na čs. orgány, ocenil i novinář Karel Kyncl, který byl vystěhován z Československa minulý měsíc po několikanásobném žalářování. Večeři CDUP rovněž pozdravili dva britští miniterští předsedové. Paní Thatcherová zaslala poselství podporující práci CDUP a bývalý premiér Lord Home vyvěřil Abramsův projev pohledem zkušeného státníka na otázku lidských práv. Modlitbu přednesl papežský pro-nuncio arcibiskup Heim a úspěšný večer uzavřeli zakladatel a jednatel CDUP Josef Josten a Norris Mc Whirter.

A.P.

Na besedu s vydavatelem t.l. v květnu m.r. v Londýně přišli m.j. tyto jednotlivci-zleva: Muzika, Vl. Soukup, Vojta Smolík, dr. Jan Lang, Marcel Ludíkar a O. Špaček. Až na dp. Langa jde o býv. západní letce. Přijali myšlenku utvoření Sdružení přátel letců svobodného Československa..

Na schůzku přišli také-zleva: red. Josef Josten, Oto Špaček, pplk. gšt. Jaroslav Lízdek, Viktor Kent-Vydrář, Cynthia Kentová a Vl. Soukup.

LITERATURA V EXILU

ČTYŘICET LET OD BÍTVY U SOKOLOVA

8. března tohoto roku uplynulo 40 let od bitvy u Sokolova. K tomuto výročí jsme četli knihu Ericha Kulky: Židé v československé Svobodové armádě. Vydalo ji nakladatelství Sixty-Eight Publishers v Torontě. Je to dobrá četba a dává solidní přehled o formování a akcích československého vojska na Východě. Liší se zřetelně od učesaných a často vědomě falšovaných publikací na dané téma v Československu. Z produkce českých nakladatelství po Srpnu v zahraničí je to první knížka toho druhu.

Zde v Anglii není nouze o možnosti setkat se s lidmi, kteří se toho všeho zúčastnili. Žije mezi námi dost bývalých vojáků, většinou členů západní armády, i když z Východu se taky někteří najdou. Jedním z nich je major Svobodovy armády Josef Buršík. Bylo pro mne v mnohém směru poučné hovořit s ním o událostech popisovaných v knize. Prožil ty důležité všechny od táborů v Polsku, přes začátky čs. jednotky v Buzuluku, Sokolovo, Kijev, Duklu, Ostravu do Prahy. Vyprávění očitého svědka je vždycky živější než napsané slovo i když samozřejmě jeho výpověď nutně zachycuje jenom dílčí úsek. Kniha pak doplňuje celkový obraz ze svědectví mnoha jiných účastníků. Menší divu, že Josef Buršík našel v knize mnoho jmen, která znal, jména lidí se kterými všechny ty malé i velké události prožil. Tím žárázející je, že v celé knize se Buršíkovo jméno ani jednou nevyskytuje. Zajisté, Erich Kulka nepsal všeobecnou historii čs. východní armády, snažil se zachytit události a boje z hlediska židovských účastníků. Nebylo jeho úmyslem ani povinností jmenovat všechny vojáky a důstojníky. Protože však především v začátcích čs. jednotky bylo Židů velmi mnoho, ličí kniha historií východního sboru dosti podrobně a proto je pro čtenáře tak informativní. Zdá se však, že v některých údajích se opírá o cenzurované prameny, především o Svobodovu knihu: Z Buzuluku do Prahy, která některá jména vypouští záměrně, protože jejich nositelé upadli nějak v nemilost.

Takovým vypuštěným jménem je taky Josef Buršík. Byl velitelem jedné čety Jarošovy roty, která byla prakticky obětována u Sokolova. Stála v předemurávané pozici a čelila nejtěžšímu německému útoku. Z Buršíkovy čety se z boje vrátilo jenom čtrnáct mužů. U Kyjeva byl Josef Buršík velitelem tankové roty, která jako první pronikla do středu města. Na straně 222 Kulkovy knihy čteme o hodnocení bitvy u Kyjeva. Autor se zmiňuje, že velitelé samopalníků a tankistů Antonín Sochor a Richard Tesařík byli vyznamenáni titulem "Hrdina Sovětského Svazu". K prvním čs. nositelům tohoto nejvyššího vyznamenání však patří i Josef Buršík.

Sovětské rakety v Sýrii

V Sýrii byly dohotoveny čtyři odpalovací rampy pro nejmodernější sovětské rakety země-vzduch typu SAM-5. Tyto nejmodernější sovětské protiletécké rakety jsou obsluhovány výlučně sovětským personálem.

"PRAZSKÝ KAT" zemřel pěkně v pohodlí a bezpečí jako pensista v západním Německu ve věku 76 roků. Jde o bývalého pražského šéfa gestapa dr. Ernsta Gerkeho a sice od roku 1942 až 1945. Byl zodpovědný za několik tisíc politicky motivovaných vražd československých vlastenců. Byl zaměstnancem německé spolkové země Šlesvik-Holštýnsko, před deseti roky odešel do penze...

V Anglii žijí také: major Josef Buršík (vlevo/, o kterém pojednává vedlejší článek a býv. záp. letce Raimund Půda (vpravo/.

Raimund Půda se narodil v r. 1912 a byl vojenským pilotem čs. letectva od roku 1930. Létal v rozšířené skupině čs. letců-akrobatů, spolu s Novákem, Hubáčkem a j. Účastnil se řady mezinárodních závodů v letecké akrobacii. Do ciziny odešel v r. 1939, dostal se do Anglie a sloužil za války v 310. čs. stíhací peruti v rámci RAF. Po válce se vrátil do Prahy, odešel však opět po kom. puči do Anglie a znovu létal v RAF. Dnes žije na odpočinku. Fotografie je z r. 1971 z Wallingfordu on Thames, Berks.

nové knihy

Máme na skladě a dodáme tyto knihy - šeky na "Kan. Listy":

Zd. Kalista: "Tvář baroka", 257 stran, \$9.-- Ota Hromádka: "Jak se kalila voda", 315 stran, \$10.-- Eva Kantůrková: "Černá hvězda" 485 str., \$ 10:50.-- Lenka Procházková: "Růžová dáma", 201 stran, \$9.-- L. Kolakowski: "Nebeklič", 181 stran, \$8. Dále máme několik výtisků-"Mráz přichází z Kremlu" od Mlynáře po \$10 a "Špion vypovídá" od Frolika po \$10. Objednávky neodkládejte..

Z archivu prvního velitele legendární 310.čs.stíhací peruti plk.let.Sdš. Hessa, přinášíme fotografii, která dosud nebyla v čs.exilovém tisku publikována: dne 5.února 1949 se na newyrském letišti La Guardia sešli tito významní představitelé čs.pouťorového exilu-zleva: plk.let.Alexandr Hess,D.F.C., Mirko Sedlák,dr.Jaroslav Stránský,Václav Majer,generál Sergej Ingr a dr.Adolf Procházka. Bylo to v době,kdy se pouťoroví uprehlíci domnívali,že se ve staré vlasti komunistická vláda dlouho neudrží.. Ze všech uvedených měl sociálně-demokratický poslanec za Český Krumlov, Mirko Sedlák, nejtěžší osud: dne 15. dubna t.r. by se byl dožil 70ti let,avšak zemřel po všeobecném ochrnutí a dlouhém utrpení dne 23.ledna 1981 v obci Marietta ve státě Georgia.

BUDE VÁS ZAJÍMAT

Když jsme se před časem zmínili o historii erbu prezidenta Reagana,dověděli jsme se,že autor erbu,prof.Adolf F.J.Karlovský je také poradcem National Archives of Canada pro čs.heraldiku.. Žije poblíž Basileje ve Švýcarsku. Požádali jsme ho o fotografii a několik základních životopisných dat. Stal se válečným dobrovolníkem v necelých 18ti letech.Do konce 2.světové války byl 2x zraněn, celkem 11x vyznamenán. V hodnosti nadporučíka šel na Vojenskou akademii a od r.1947 byl nejmladším důstojníkem čs.gen.štábu. Při tom studoval na KU pomocné vědy historické. Po únoru 48 byl jako důstojník zatčen a odsouzen na smrt. Rozsudek později změněn na 25 let "vzhledem k válečným zásluhám". Odseděl si plných 10 let. Je členem mnohých heraldických organizací,včetně Heraldry Society of Canada. Historii Reaganova erbu přineslo vedle "Kanadských Listů" 50 jiných časopisů v šesti jazycích. Prof.Karlovský je světovým znalcem heraldiky,ale považuje se především za čs.důstojníka.

GEORGES BIDAULT zemřel ve věku 83 roků. Byl významnou postavou francouzského odboje proti nacismu, po válce však vášnivým zastáncem "francouzského Alžírka" — to vedlo k jeho rozchodu s prezidentem de Gaullem. Po druhé světové válce byl Bidault několikrát francouzským ministerským předsedou, ministrem obrany a ministrem zahraničních věcí.

80 let Jany Feierabendové

V Del Mar u San Diega v Kalifornii se 17. února dožila osmdesátiletá Jany Feierabendová, vdova po bývalém ministru a významném činiteli zemědělského družstevnictví dr. Ladislavu Feierabendovi. Za války, v době, kdy byl dr. Feierabend členem čs. vlády v Londýně, byla Jany Feierabendová nacisty zadržena do koncentračního tábora v Ravensbrücku, kde musela strádit do konce války. Po komunistickém puči v únoru 1948 odešla s manželem a s dětmi do exilu. Žila dlouhá léta ve Washingtonu D.C. a také v Anglii u své vdané dcery. Nyní je v Kalifornii u syna Ivy Feierabenda, který je profesorem politických věd na univerzitě v San Diegu. Osmdesátky se dožívá v uspokojivém fyzickém a duševním stavu.

WINZE'S MEAT MARKET

ILJA ŠANDA

Čerstvé domácí a evropské uzeniny.

307 Roncesvalles Ave., Toronto.

Tel.: 533-5165

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇÍČÍ

Od Vladimíra Škutiny jsme dostali odpověď na příspěvek J.Vyskočila v min.čísle "KL";přineseme příště. Vladimír nám také sdělil,že se dověděl,že skupina charitistů v Londýně vyslala býv.mluvčí Z.To-minovou do Bonnu na demonstraci seskupení "Grünen". Škutina označuje toto seskupení za bolševicko-fašistické,v jejichž řadách jsou esesáci, a prohlašuje,že se od výše zmíněné akce distancuje.--Největší filatelistickou organizací sběratelů čs.známek je "Society for Czechoslovak Philately".Předsedou je p.H.Hahn a má adresu:2936 Rosemoor Lane,Fairfax,Va.22 030,USA. Vydávají časopis "The Czechoslovak Specialist"od r.1939.--Sparta Chicago chce pozvat do USA Honzu Řihu. Dary na tuto akci lze poslat na:J.Fajkus,1219 E.Elm St.,Wheaton,IL.60187.--Bohouš Hába,čs.kameraman,a pí Marta Machová uzavřeli sňatek.--Před 5ti lety zemřel známý Sokol Matěj Neumann.--Novým předsedou Sdružení čs.dobrovolníků ve Francii se stal Josef Fišera.Br.Mániček byl ustanoven čestným předsedou.--Artur London demonstroval s přáteli před čs.velvyslanectvím v Paříži v den 30.výročí pražských rozsudků proti Clementisovi,Slánskému atd.--Petr Bardoň, čs.občan žijící ve Vídni,vezl do Rakouska ve svém autě 300 pistolí,6 pušek a 15.000 kusů střeliva. Zatvrzele mlčí, kdo měl být příjemcem.--V den,kdy Husák byl ve Vídni,odletěl P.Kohout přes zákaz čs.režimu do Prahy,kde se sešel 15 minut se svou dcerou. Musel pak opustit území ČSSR.--"Hlas národa"přinesl nedávno článek k 110.výročí narození Mistra F.Bílka. V Chicagu žije jeho vnučka.--Čs.nár.rada am.v San Diegu uspořádala 27.3. úspěšný koncert hudby Boh.Martínů.Duší podniku byl prof.Jar.Mráček.--Došlé pozdravy:Anna a Ot.Telichovičovi ze Stockholmu,J.Polínek ze Švýcar,Carmen Emanuel Kludský ze Stuttgartu,Karel Ryba z Vídně,Pantůčekovi z Rakouska,Douchovi z Kodaně,Frkalovi z letoviska Zell am See u Salzburku.Všem srdečný dík!--Dře-vařský technik t.č. v Anglii hledá práci v Kanadě.Nabídky na:Jiří Švehlík,17 London St.,London W2,England.--Krajan F.Nový,farmář v Austrálii,ztratil při nedávných požárech většinu ovcí.--Australský list"Free Market"přinesl nedávno zajímavý článek B.Mašina z Blackett,NSW.Tam také působí producent P.Krůta a fotograf Ant.Čermák.--L.Drobílková vydala vlastním nákladem znovu studii inž.J.Sochora "Výstraha".Zájemcům pošleme kopii tohoto dokumentu o kom.justici 50. let.--Dr.Fr.Schwarzenberg oslavil v Rakousku 70!--T.Bednář,16,Chemin Colladon,Genève,nabízí krajanům výhodné usazení ve Švýcarsku zakoupením luxusních a cenově přiměřených chalet.--M.Zajonc měl za Kanadu úspěchy v Lake Placid ve Světovém poháru sánkařů /luge/.--V Jeruzalémě vybudovali "Les spravedlivých",kterým se vyjadřují díky všem ne-Židům,kteří zachránili své židovské spoluobčany před nacistickým běsněním za 2.války. Památník má zatím 20 jmen čs.občanů.--Významným dokumentem o Slov.nár.povstání je knížka "Žilina a SNP",kterou napsal Vavro Ryšavý, 6061 Munsonhill Rd.,Falls Church,Va. 22044,USA. Cena US \$9.Doporučujeme!--Prof.Rudolf Bystrický se v Ženevě dožil "75".--M.Gilbert pokračuje v Anglii ve vydávání Biografie Churchilla.Ke kapitole týkající se ČSR za Mnichova se vrátíme.

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru
Speciální vklady - Šeková služba

KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE • TORONTO
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Úřední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.